

kommet, da han skulde vise sin Tro af sine Geringer.

»Eberhard!« kaldte han.

Broderen kom ind, og lidt efter ogsaa Signe, der stillede sig hen ved Sengens Fodende.

»Jeg tror ikke, I behøver at ængste Jer,« sagde Per hurtig og ligesom med et Viljesspring udover sig selv. »Jeg fejler vist i Grunden ingenting. Jeg har blot været lidt overanstrengt i den sidste Tid. Jeg føler mig igen helt vel.«

»Naa ja, du ser jo heller ikke netop daarlig ud,« sagde Eberhard; han havde rakt ham Haanden, og hans Tone var ogsaa helt venlig og deltagende nu. »Men en Besvimelse er dog altid en alvorlig Ting.«

»Jeg har været uoplagt — andet er det vist ikke. Og saa var jeg uheldigvis kommen til at staa med Solen i Øjnene; det taaler jeg ikke. Jeg føler mig ganske rask nu.«

»Jeg holder dog bestemt paa, at der bliver sendt Bud efter Lægen. Dersom han er hjemme, kan vi have ham her om et Øjeblik.«

»Ja, naar det kan være Jer til nogen Bero-
ligelse, saa — naturligvis. Men, som sagt, jeg tror ikke, mit Ildebefindende har noget med egentlig Sygdom at gøre. Det var bare den Sol ... og saa maaske den daarlige Luft.«

»Ja, om Grunden skal jeg ikke udtale mig,«